

Не слѣдъ много непознатытъ ся намѣри въ срѣдъ пустото и бесплодно поле по край което тече устието на рѣкѣтъ Твидъ. На оняи часть много мили на далечъ не ся виждаше нищо друго освѣнъ една пуста равнина, обстѣяна съ кѣпъни и брееве и прѣдставяше долина отъ която сякашъ че бѣкахъ гѣсты шубръцы. Странникътъ възлѣзе бавно на хълмътъ, като прѣзираше бурѣтъ, която бѣше тогазъ въ найголѣмото си устремленіе; бѣше вече извървѣлъ два три мили отъ Бервикъ, когато, като не можаше вече да ся държи на ерещу силѣтъ на бурѣтъ, турѣ на умъ да потърси приближище подъ гѣстытъ клоніе на нѣкое дърво.

Минало ся бѣ около единъ часъ отъ какъ чакаше на едно мѣсто, когато топотъ отъ конскы стѣпки разбуди вниманіето му. Примъкна ся и ся потан при единъ ѿгълъ край пѣтътъ, и, когато минѣ конникътъ, който имаше главѣтъ си наведенъ, за да го не бѣе вѣтрѣтъ въ лицето, непознатытъ скокнѣ, докопа юздытъ на коя, и, когато конникътъ дигнѣ главѣ да види кой е, той упрѣ устата на пѣщова си о гърдытъ му и заповѣда му да слѣзе отъ коня.

Конникътъ уплашенъ посегна да обезорѣжи противника си; но той поотпуснѣ юздытъ, сграбчи конника прѣзъ кръстѣтъ и го търти на земѣтъ. А когато примѣлъ комай отъ страхъ и смаянъ отъ трѣшваніето на земѣтъ, лежеше еще на пѣтътъ, непознатытъ грабнѣ мѣшиненѣтъ чантъ съ званичнытъ за Сѣверъ писма и исчезнѣ измежду шубръцытъ.

На утринѣтъ твърдѣ рано, жителитѣ на Бервикъ събрани скупомъ на мѣстото дѣто бѣше станѣлъ обирѣтъ, упѣтихъ ся на възъ разны страны тѣчишкомъ да не одарятъ разбойника; но нищо не излѣзе отъ дирѣніята нѣтъ.

III

Три днитѣ ся минѣхъ и Кохранъ бѣше еще живъ. Расчу ся че оняи който носѣлъ осѣдителното рѣшеніе го обрали и додѣто да ся издаде друго, постѣпкытъ на Графа Дюндоланда при духовника на царя можахъ да извършатъ нѣщо.

Прѣзъ туй врѣме Аравелла ся намѣрваше въ тъмницѣтъ при бащѣ си и стараше ся съ сладкый си гласъ да го утѣшава и да го насърдча. Четырнадесетъ дена бѣхъ си минѣли отъ открадваніето на мѣшиненѣтъ чантъ и въ душѣтъ на Кохрана свѣтнѣлата надѣжда започенѣ пакъ да исчезва, и да дава мѣсто на неизвѣстность по-жестокѣ и отъ самото отчаяваніе. Не закѣснѣ же и да ся научи че Графъ Дюндоландъ не извършилъ нищо, и че Яковъ 2 й, лю-